

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονμταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΝΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3, Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιτρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμορῆν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἄσχημοὶ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν. — Σοφαὶ Ἰσπανίδες (ὑπὸ κ. Jane Dieulafoy). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάξια). — Τὸ γέλοιο (ποίημα, ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Ζαβιτσιάνου). — Ἡ ὑπάντρα καὶ ὁ βοσκὸς (κινεζικὴ παράδοσις, ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἐργασία καὶ οἰκονομία. Γυναῖκες οἰκοκυραὶ. — Αἱ γυναῖκες ἐξημεροῦσαι τὴν βριβαρότητα (ὑπὸ δος Κούλας Δημολοῦλια). — Ἀπὸ τὸν Ἀγρίλι (ὑπὸ δος Ἑλένης Α. Φραγκαντώνη). — Μαγειρικὴ: Προγεύματα καὶ γεύματα. — Πρόγραμμα ἐπαγγελματικῆς σχολῆς. — Εἰδοποιήσεις. — Ρωσικὴ φιλολογία. Ἡ Ὀμπσκα. Ἐπιφυλλίς.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» μετεφέρθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ὁδὸν Ὀμήρου ἀρ. 3.

Αἱ Ἀσχημοὶ ὑπὸ ἀπαγορεύσιν

Ἄναντιρρήτως πνεῦμα μισασχημίας πνέει ἀπὸ τινος εἰς τὴν πατρίδα τοῦ κάλλους καὶ ἡ ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τῆς θαλάσσης ἀναδύσασα Ὀλυμπία ἀνακτᾷ τὰ ἐπὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους προαιώνια δικαιοῦματά της.

Ναοὶ λατρείας καὶ πίστεως τείνουσι νὰ ἀνεγερθοῦν καὶ πάλιν πρὸς αὐτήν, δὲν ἀπέχει δὲ ἴσως πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ ἄσχημα ἀγάλματα τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Κοραΐ, τὰ τοποθετημένα πρὸ τῆς λευκῆς Ἀκαδημίας θὰ κατεδαφισθοῦν, ὅπως εἰς τὴν θέσιν των ὑψωθῆ τὸ περικαλλὲς τῆς ἐπὶ αἰῶνας ἤδη λησμονηθείσης θεᾶς ὁμοίωμα.

Καὶ ὁ ὠροῖος Ἀπόλλων ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐκεῖ ἐπάνω σκοπιᾶς του θὰ ἀναμνησθῆ καὶ πάλιν εὐτυχῶν ἡμερῶν καὶ θὰ τονίσῃ τὰς χορδὰς τῆς λύρας του εἰς ὕμνον περιπαθοῦς λατρείας πρὸς τὴν νεκραναστᾶσαν ὠραίαν καὶ παντοδύναμον φίλην του.

Τὸν φιλόκαλον νομοθέτην, τὸν ἀρνούμενον σήμερον εἰς κόρην δύσμορφον τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τὸ καθῆκον τῆς πνευματικῆς μορφώσεως, θὰ διαδεχθῆ βεβαίως ἄλλος, ὅστις θὰ ἐπαναφέρῃ τὰς χρυσαῖς ἡμέρας τοῦ Καϊάδα, κολάζων τὴν δυσμορφίαν τῶν σωμάτων καὶ ἀποκαθαίρων τὴν

φυλὴν ἀπὸ τὰ ἔλκη καὶ τὰ ἀτελεῖ δημιουργήματα, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς, κρίμασι γονέων, ἐγκατασπείρει μεταξὺ τῶν θνητῶν.

Τώρα ἂν θὰ εὐρεθῆ νομοθέτης μέγας ὡς ὁ Μανοῦ, ὅπως ἐπιβάλλῃ νόμον μελέτης καὶ ἐξετάσεως ἀρτιμελείας καὶ ὠραιότητος σωματικῆς εἰς τοὺς μελλονύμφους καὶ τῶν δύο φύλων καὶ ἀπαγορεύσῃ τὸν γάμον εἰς τοὺς ἀναξίους νὰ προσφέρωσι ζεῦγος περιστερῶν εἰς τὴν θεὰν τοῦ κάλλους, τοῦτο εἶναι ἄδηλον.

Προφανῶς ὅμως τὸ ἔργον ἕως τότε θὰ μένη ἀτελές, διότι ἀποδεικνύεται, τοῦλάχιστον ἐπιστημονικῶς, ὅτι τὸ κάλλος καὶ αἱ φυσικαὶ τελειότητες δὲν μεταδίδονται εἰς τὴν φυλὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀναλλοιώτων νόμων τῆς κληρονομικότητος.

Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν παιδικῶν μάλιστα, εἰς τοὺς ὁποίους συγκεντροῦται ὅλη ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, εἶναι ἐπίσης ἐπιστημονικῶς γνωστὸν ὅτι μεταδίδεται τὸ ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν κάλλος, τὸ ὅποιον, πολὺ συχνότερα ἐνοικεῖ εἰς σώματα ἡδικομημένα ἀπὸ τὴν φύσιν, εἰς σώματα νάνων καὶ οὐχὶ γιγάντων τῆς δημιουργίας. Ὁ Τυρταῖος ὁ χλωδὸς καὶ ὁ ἀνάπηρος, ὁ ἀνδρῖσας τὰς ψυχὰς ὀλοκλήρου στρατιᾶς, ὁ Ὀμηρος ὁ τυφλός, ὁ κλείσας τὸ κάλλος καὶ τὴν τέχνην, ὁ Σωκράτης ὁ δύσμορφος, ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος καὶ ὅλη ἡ χορεία τῶν ἐπιφανῶν τοῦ κόσμου ἀναπήρων, ἀπέδειξαν σαθρὰν τὴν θεωρίαν τοῦ «οἶα ἢ μορφή τοιάδε καὶ ἡ ψυχὴ».

Ἄλλὰ καὶ ἐὰν ὑποθεθῆ πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ἔλλειψις ἀρτιότητος φυσικῆς, κόρης διδασκάλου δύναται νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν τινα ἐπὶ τῶν μαθητευομένων μικρῶν, ἀφαιρεῖ ὅμως αὕτη ἀπὸ αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μορφωθῆ καὶ ἐκπαιδευθῆ, ὅπως ἐὰν μὲν γίνῃ μήτηρ μορφώσῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὰ ἴδια τέκνα — καὶ ἔχομεν πολλὰς μητέρας χλωδὰς καὶ δυσμόρφους — ἐὰν δὲ θελήσῃ νὰ γίνῃ ἐπιστήμων ἢ τεχνήτρια, στερηθῆ τῶν προ-

καταρτικῶν ἐφοδίων, ἅτινα θὰ ἀνοίξωσιν εἰς αὐτὴν τὸν δρόμον εἰς ἐντιμον βιοπαράγωγόν στάδιον;

Καὶ σήμερον ὅτε ὁ πολιτισμὸς ἐβάδισε καὶ προήχθη τόσον, καὶ ἡ φιλανθρωπία τοιαύτας ἐξέτεινεν ἀπανταχοῦ εὐεργετικὰς πτέρυγας, ὥστε καὶ τῶν τυφλῶν τὸ πνεῦμα νὰ καλλιερῆται καὶ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς εἰς αἰώνιον σκότος βυθισμένης ὑπάρξεώς των καὶ τῶν κωφάλλων οἱ ἀναρῆροι φθόγγοι νὰ μορφοῦνται εἰς λόγους καὶ νοήματα, σήμερον τίς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κλείσῃ τὸν δρόμον τῆς μαθήσεως καὶ τὸν δρόμον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἰς τὸ δυστυχὲς πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν χεῖρα στρεβλωμένην ἢ τὴν πόδα ἐξηρωμένον;

Ἄλλ' ἀκριβῶς ὅπου τὸ σῶμα ἀσθενὲς καὶ ἀνεπίδεκτον κήλων, ἐκεῖ ἡ ἀνάγκη τῆς διαπλάσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἐκεῖ ἡ διὰ τῆς παιδείας ἀποζημίωσις, ἐκεῖ ἡ διὰ τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς ἀνακύψις καὶ παρηγορία.

Ἄλλως τε καὶ πάλιν ὅ, τι ἐθεσπίσθη διὰ τὴν δύσμορφον γυναῖκα, ἐθεσπίσθη ἐξ ἑαυτοῦ διὰ τὸν δύσμορφον ἄνδρα; Καὶ ἐξηρέθησαν ἐκ τοῦ διδασκάλου τῶν ἀρρένων ἔλοι οἱ μὴ ἀρτιμελεῖς καὶ ὅλοι οἱ μὴ ὠροῖοι; Μήπως καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ διαπλάσων παῖδας καὶ δὲν θὰ μορφώσουν ἰδρυτὰς καὶ δημιουργοὺς γενεῶν; Μήπως εἰς τὸν ἄνδρα δὲν ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἀρτιος καὶ νὰ εἶναι ὠροῖος καὶ νὰ ἔχῃ σῶμα ἰσχυρὸν καὶ μὴ χαλυβδίνου καὶ νὰ δύναται νὰ ἀσκήσῃ καὶ νὰ δύναται, νὰ ἀσκήσῃ; Ἄλλὰ περὶ τούτου οὐδεὶς λόγος ἐγένετο, οὐδεμίᾳ σκέψις ἐπρότάθη. Ἐπειδὴ δὲ ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ὑπεργῶς τῆς Παιδείας, εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὁποῖου ἐφόρτωσαν τὴν ἀμαρτίαν αὐτὴν, δὲν θὰ μετεχειρίζετο δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, τείνομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ εἰσήγησις εἰς τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον δὲν ὀφείλεται ὡς εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὡς εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους του. Ὁ ἀνεμὸς πρὸς τὸ ἄδικον μέτρον θὰ ἐπνεύσεν ἄλλοθεν καὶ ὡς ἀπροσδοκῆτως ἐρρίφη εἰς τὸ μέσον ἡ ἀπαγόρευσις αὐτῆ, ἔχι μόνον δὲν θὰ ριζιβολήσῃ, ἀλλὰ καὶ τάχιστα θὰ ἀρθῇ.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΙΣΠΑΝΙΔΕΣ

Η ΔΟΚΤΩΡ Δ'ALLALA

Ἡ διάσημος ἐξερευνητριά κ. Dieulafoy, ἥτις ἀναπαύεται ἀπὸ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνά τὸν κόσμον περιουσίας τῆς, ἀσχολουμένη εἰς μελέτας εἰλημμένες ἐκ τῶν διαφόρων ἀνά τὸν κόσμον ταξιδιῶν τῆς, δημοσιεύει ἐσχάτως τὴν κάτωθι μελέτην περὶ Ἰσπανίδων τοῦ XVIII αἰῶνος.

Ἡ Ἰσπανία εἶναι ἡ χώρα τῶν ἀντιθέσεων. Ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἀναρχία ἔχουν ἐνθουσιώδεις ὀπαδοὺς. Ἡ νωθρότης συναντᾶται μετὰ τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴν ἐπιμονὴν. Οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες εἶναι μᾶλλον νωθραὶ καὶ δὲν ὑπάρχει τόπος, εἰς ὃν νὰ ἀνεδείχθησαν τόσαι ἥρωίδες. Ἐπιφανεῖς γυναῖκες ὑπῆρξαν ἡ δόνα Guillerma de Moncada, τῆς ὁποίας ἡ μορφή φέρεται εἰσεῖτι ἐν Ταραγόσῃ ἐπὶ νομισμάτων, κοπέντων εἰς τιμὴν τῆς, ἡ καθολικὴ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ πιστὴ φίλη τῆς μαρκησία de Moya, ἡ Mara la Brava, ἡ δόνα Maria Pacheko, ἡ Mouja-Alferez ἥτις ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάπα τὴν ἀδειαν νὰ ἀλλάξῃ τὸ ῥάσον τῆς

ὡς δομικανῆς μοναχῆς μετὰ τὴν στολὴν λοχαγοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας σχεδὸν αἱ γυναῖκες τῆς Ταραγόσσης, αἵτινες ὑπερήτυσαν ἐνκντίον τοῦ στρατοῦ μας τὰ τεῖχη τῆς πόλεως των.

Σήμερον αἱ Ἰσπανίδες, αἱ θερμοίαιμοι καὶ ἐνεργητικαί, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἐχθροὺς, ἵνα μάχωνται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, κατέρχονται εἰς τὴν παλαιστραν καὶ παλαίου ἐναντίον τῶν ἀγρίων ταύρων. Διοργανοῦσιν εἰς τὰς ταυρομαχίας τῶν τετραχόρους, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀποκλείονται οἱ ἄνδρες καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἰσπανίαν δρέπουν δάφνας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐρκίνοντο προωρισμένοι διὰ τόσον ἀσθενεῖς χεῖρας.

Ἴσως λεχθῆ ὅτι ἡ δειλὴ καὶ ἀσθενικὴ γυνὴ εἶναι δημιούργημα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀφοῦ ἡ φύσις τῆς ἐδῶκε τόσην ἀντοχήν καὶ τόσα προνόμια ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ εἶδους, καὶ ὅτι ὁ ἥρωϊσμός καὶ ἡ ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ἰσχύς εἶναι ὁ φυσικὸς κληρὸς τῆς. Τὸ τοιοῦτον ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὰς Ἰσπανίδας, ἔχι μόνον εἰς τὰς ταυρομαχίας καὶ τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς θριάμβους οὗς κατήγαγον εἰς τὰ γράμματα.

Κατὰ τὸν XVI αἰῶνα Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ εἶχε καθηγήτρια τῶν Λατινικῶν τὴν διάσημον Βεατρίκη Galindo, γυναῖκα μεγάλης ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ λατινίστριαν διακρινομένην μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων τῆς. Ὁ Pedro Tarra ὀμιλεῖ εἰς τὰ χρονικά του (1508) περὶ γυναικός, ἥτις ἐδίδασκε τὸ κανονικὸν δίκαιον εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Allala καὶ ἐδίδεν οἴκῳ μαθημάτων λατινικῶν, ρητορικῆς καὶ ποιήσεως. Ἡ διάσημος νομοδιδάσκαλος Juana Morele ἐκ Βαρκελώνης ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν πτυχίον τῆς εἰς τὸ δικαιοκτικὸν μέγαρον. Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σαλαμάγκας τὴν ἀνεκέρυξεν ἐν Ἀγία Θηρεσία διδάκτορα δι' ἀνευρημιῶν. Καὶ πάλιν τὸ πανεπιστήμιον τῆς Allala ἀνεκέρυξε διδάκτορα τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀπένευμεν ἔδραν καθηγητικὴν ἐν αὐτῷ εἰς τὴν ντόναν Μαρίαν de Onate, ἥτις ἐγεννήθη ἐν Μαδρίτη τὴν 31ην Ὀβρίου 1868. Ἐκ πατρὸς ἦτο μαρκησία καὶ ἐκ μητρὸς κόμησσα. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας παρέσχε δείγματα ἐκτάκτου εὐφυΐας, δεκαεπταετίς ἦτο κἀτοχος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τῆς Λατινικῆς, τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς. Ἡ φήμη τῆς ἐφθασε μέχρι τοῦ θρόνου καὶ ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά τῆς ἠνοεῖτο παρὰ τῆς αὐλῆς, Κάρολος ὁ III ἀπήτησεν, ὅπως τῇ ἀπονεμηθῆ πτυχίον φιλοσοφίας. Τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς γνώμης τοῦ βασιλέως, φοβούμενα τὴν Ἰερὰν Ἐξέτασιν, τὰς ἐναντιώσεις τῶν εὐγενῶν, τὰς ἀντιρήσεις τῶν πανεπιστημίων. Τὸ νὰ δώσουν ἀθροῦτως ἓνα βαθμὸν, ἀπεφάσισαν τέλος, ἀλλὰ ἐξετάσεις δημοσίας, καὶ θρίαμβον ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ καὶ περιβολῆν τῆς ὑποψηφίου μετὰ τὴν τήβενον τοῦ διδάκτορος, ἔλα αὐτὰ ἦσαν σκανδαλώδη καὶ ἱερόσυλα.

Ἄλλ' ἡ ἑα σοφὴ δὲν ἠνόησε νὰ ὑποχωρήσῃ. Κατωρθώθη νὰ ἀνακληθῶσι ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐδρῶν τῶν τρεῖς ἀδελφαὶ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀνυποδύτων τῆς Ἀγίας Τριάδος, τῶν Καρμηλιτῶν καὶ τῶν τῆς Εὐχαριστίας, αἵτινες ἀπειλέσαν τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν. Αἱ ἐξετάσεις ἔγειναν καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆ 5 Ἰουνίου 1785 καὶ ἡ νέα σοφὴ ἀνέπτυξε τὰ περὶ καταγωγῆς τῶν γλωσσῶν ἃς εἶχεν ἐκμάθει, ὡς καὶ περὶ ρητορικῆς, μυθολογίας, γεωγραφίας, γεωμετρίας, φιλοσοφίας, ἠθικῆς, φυσικῆς καὶ φυσικῆς ἱστορίας ζητήματα μετὰ τόσης

ἐπιτυχίας, ὥστε νὰ ἀξιοθῆ πτυχίου μετὰ τὸν ἀνώτατον βαθμὸν καὶ νὰ περιβληθῆ τὸ ἐνδυμα τοῦ διδάκτορος εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν παλάτιον.

Ἡ Ἰερὰ Ἐξέτασις δὲν ἐκίνωσε διὰ τοῦτο τοὺς κεραυνοὺς τῆς, ὁ οὐρανὸς δὲν ἐπυρπολήθη, ἡ γῆ δὲν ἐτείεσθη. Μόνοι οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἄλλαλα ἐξέσπασαν τὴν ὄργην των. Ὁρμήσαν εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν μέγαρον, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδίδοτο εἰς τιμὴν τῆς καὶ κατέφαγαν ὅλα τὰ γλυκύσματα καὶ τὰ σακχαρόπηκτα, τὰ ὁποῖα εἶχον κατασκευασθῆ εἰς τὰ ζαχαροπλαστεία τῆς Αὐλῆς. Τοῦτο ἐξηρέθισε τὰς ἀρχάς, θὰ ἐτιμωροῦντο δ' οἱ φοιτηταὶ αὐστηρῶς, ἐὰν δὲν ἀνεγνώριζον τὴν πλάνην των, δὲν ἐζήτουν συγγνώμην παρὰ τῆς dona Maria καὶ δὲν διωργάνωναν εἰς τιμὴν τῆς ὠραίαν σερενάταν. Ἡ νεῦσις συνδιηλλάγη μετ' αὐτῶν καὶ προσέφερεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν εἰκόνα τῆς. Ὀλίγον καιρὸν μετὰ ταῦτα ἡ dona Maria διωρίζετο καθηγήτρια τῆς ρητορικῆς εἰς τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον. Ἄλλὰ φοβηθεῖσα νέαν τῶν φοιτητῶν ἀναστάτωσιν, ἀνέθεσεν εἰς τὸν don Nicolas de Heredero νὰ διδάξῃ αὐτῆς. Διωρίσθη κατόπιν σύμβουλος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἰς τιμὴν τῆς ἐκόπη μετάλιον. Εἰκοσαετίς ἦτο ἡδὴ κἀτοχος ὄλων αὐτῶν τῶν ἀξιοματῶν. Ὅθ' ἤθελα νὰ τελειώσω τὴν ἱστορίαν τῆς dona Maria ὅπως τῶν βασιλισσῶν τοῦ παραμυθιοῦ. Ἐζήτηθη καὶ αὐτὴ εἰς γάμον ἀπὸ ὠραίου πρίγκηπα, ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέκτησε παιδιὰ, ἀλλὰ φεῦ! δὲν ἐχάρη πολὺν καιρὸν τὴν εὐτυχισμένην ζωὴν τῆς. Ἀπέθανε τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν. Τὰ ἀντὴ εἶναι ἐφήμερα.»

Jane Dieulafois

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Καὶ ὅσον αἱ γυναῖκες ἦσαν τὰ ἐμμεσα θύματα τοῦ Χρηματιστηρίου, τὸ πρᾶγμα ἦτο ὅπως δῆποτε ὑποφερτόν. Ἄλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ τεραστία αὐτῆ μηχανὴ, ἡ ὁποία κινεῖται διὰ χρυσῶν τροχῶν καὶ ἐξαρτίζεται ὡκεανού; ὅλους τοῦ πολυτίμου μετάλλου εἰς ἀέρα, ἡ ὁποία ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κλείῃ καὶ πάλιν τὸν ἀέρα αὐτὸν εἰς ἀσχοὺς χρυσοῦς καὶ νὰ τὸν μεταβάλλῃ εἰς σωρείας ἀπαστραπτότων νομισμάτων, εἰς σακκίδια, τὰ ὁποῖα ζυγίζονται μετὰ βίρη διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς ἀριθμησεῶς των, ὁ τροχὸς αὐτὸς τοῦ μαρτυρίου, ὃν ἐπενόησεν ἡ νομιμοποιηθεῖσα ληστεία τῶν μεγάλων πόλεων, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον παρέσυρεν εἰς τὴν ἰλιγγιώδη κίνησιν τῆς, εἰς τὴν ἀμαρτωλῶν τροχιῶν τῆς καὶ τὰς γυναῖκας.

Αἱ πλούσιαι Ὀθωμανίδες καὶ αἱ Ἀρμένιαι εἶναι τὰ πρῶτα θύματα. Ἡ ὀκνηρὰ καὶ ἀσκοπος ζωὴ των, ἡ ὁποία διέρχεται μεταξὺ ἀτελειῶτων κιαθίσκων καφέ καὶ δοχείων γλυκισμάτων καὶ σερμπετιῶν, ἐξεγείρει βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ νευρικὸν των σύστημα εἰς βαθμὸν, ὥστε μόνον εἰς ἰσχυρὰς συγκινήσεις νὰ σβῆνῃ ἡ δίψα τῆς δράσεως καὶ τῆς ὑπερευαισθησίας, ὅφ' ἣς καταλαμβάνονται.

Κατ' ἀρχὰς ἡ δίψα αὕτη ἐσβυεν εἰς τὰ πράσινα τραπέζια τοῦ χαρτοπαιγνίου ὡς καὶ εἰς τὸ κάπνισμα, τὸ ὁποῖον κατευαίνει τὰ νεῦρα καὶ ναρκώνει τὸν ἐγκέφαλον καὶ προκαλεῖ τοὺς ρεμβασμοὺς καὶ τὰ ὄνειρα καὶ ἀποχαυνώνει τὰ

μέλη. Ἄλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰ χρηματιστικὰ πκίγνια ἀφύπνισε καὶ τὸ αἶσθημα τῆς πλεονεξίας, τὸ ὁποῖον κρύπτεται εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς κάθε ἀνθρώπου. Αἱ σουλτάναι καὶ αἱ γοαῖι προηγήμισται ἔκμαν τὰ πρῶτα βήματα. Αἱ ἄλλαι ἤλθον κατόπιν, Ἀρμένιαι καὶ λεβαντῖναι καὶ γυναῖκες πάσης τάξεως καὶ πάσης φυλῆς. Καὶ αἱ μὲν πρῶται οὐδέποτε εἶχον φανῆ ἐντὸς τοῦ τετραγώνου τῆς μπόρας, ἀλλὰ μετὰ τοὺς μεσίτας των καὶ μετὰ τοὺς σκλάβους ἐλάμβανον τοὺς πίνακας τῶν ἀυξομειώσεων τῶν ἀξιών. Τὸ πολὺ, πολὺ αἱ πλέον ἐμμανεῖς παίκτριαι, αἱ πλέον ἀνυπόμονοι καὶ δύσπιστοι ἐπεφκίνοντο ἐντὸς τῶν κλειστῶν ὀχημάτων των εἰς τὸ Καρακίσι διὰ νὰ προκαλοῦσθον τὰ δελτία, τὰ ὁποῖα ἀνά πασάν στιγμὴν εἰς μεγάλους ἀριθμοὺς ἀνκρῶνται ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ ἀνω πατώματος τοῦ Χρηματιστηρίου, καὶ διὰ νὰ ἀκούουν τὴν ὄχλοδὸν καὶ τὸν ἐκκωφαντικὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐξεμει ἡ μπόρα ἀνὰ πασάν στιγμὴν πρὸς τὰ ἔξω, ὡς μακρομένη θάλασσα, ὡς καταρράκτης ἀκράτητος ἀνθρωπίνων φωνῶν καὶ μηχανημῶν καὶ ἀγρίων κραυγῶν, καθ' ἃ; οἱ ἀριθμοὶ συγκρούονται μετὰ τοὺς ἀριθμοὺς, καὶ ἡ λύσσα τοῦ κέρδους μετὰ τὴν λύσσαν τῆς ζημίας καὶ ὁ θρίαμβος τῆς ἐπιτυχίας μετὰ τὸν σπασμὸν τῆς ὀδύνης τῆς καταστροφῆς.

Αἱ ἄλλαι ἔμως αἱ λεβαντῖναι καὶ αἱ εὐρωπαϊκοῦσαι εἰσήλασαν κατ' ἀρχὰς λάθρα, ἀργότερα δὲ φανερά, ἕως τὸν πρῶτον περιβόλον, ἕως τὸν κύκλον τῶν γρακρείων, τῶν μομπαγιατζίδων εἰς τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλίας ἢ συγγενείας ἢ ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ξεκουρασθῶν καὶ νὰ πάρουν ἓνα ἀναψυκτικόν, ἀναμένουν τὸ ἀέναον ἀνεβοκατέβασμα τῶν μεσιτῶν καὶ λαμβάνουν σημειώσεις καὶ δίδουν διαταγὰς καὶ προκαταβάλλουν περιθώρια καὶ ἐξοφλοῦν ζημίας καὶ εἰσπράττουν διαφορὰς.

Δὲν ἐξεπλάγη λοιπὸν ὁ σιῶρ Γεωργάκης ὅταν εἰσερχόμενος εἰς ἐν φιλικὸν του γραφεῖον συνήγησεν ἐκεῖ τὴν Mme Marie, ζωηρὰν εὐθυμον, πετακτούλαν, μετὰ τὸ complet τῆς τὰ ἀπὸ τούσαν bleu marine, μετὰ τὸ κατακόκκινον καπέλλο τῆς, ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν πτερῶν καὶ ταινιῶν τοῦ ὁποῖου τὸ ὠχρόλευκον μελαγχροινὸν χρομὰ τῆς ἀνεδεικνύετο ὠρσιότερον ἀκμήν καὶ τὰ μάτια τῆς ἤστραπταν φλόγας. Ἐχυνε γύρω τῆς ἐν γλυκῷ ἄρωμα βιολέττας, ἀλλὰ καὶ ἄρωμα νέας καὶ σφριγώσης ζωῆς, ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ πλημμυρῇ καὶ εἰς τὰ ὀρηκτικῶς ἀναπαλλόμενα στήθη καὶ εἰς τὰ ἐνκαλλὰ ὠχρῶντα καὶ ἐρυθραίνόμενα μάγουλά τῆς. Ἦτον εὐττροφος, ἀεικίνητος μετὰ τὸ ἀπὸ δέσμα κροκοδείλου κρημνὸν σακάκι τῆς, εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς ἔλεγεν, ἐφύλαττε πάντοτε τὰ μικρὰ ἀπὸ τὴν μπόρα κέρδη τῆς.

— Καὶ κερδίζετε συχνὰ Mme Marie, ἠρώτησεν ὁ Γεωργάκης, ζωηρὸς τῶρα καὶ αὐτὸς καὶ πετακτὸς καὶ εὐκίνητος, ὡς νέος εἴκοσι πέντε χρόνων;

— Καλὲ δὲν βαραιοῦττε, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ μετὰ ἕλα γλαυχολοκόν. Μήπως ἐγὼ πκίζω τακτικά; Ἰαμμιὰ φορὰ ἓνεκς φίλος, σὰν καὶ σὰς, νὰ εἰποῦμεν, ἢ σὰν τὸν σιῶρ Ἄνδρέα καὶ εἰδειε τὸν κύριον τοῦ γραφεῖου, μοῦ ἀγοράζει δέκα, εἴκοσι κομμάτια, χωρὶς κὰν νὰ τὸ ξέρω. Τὸ βράδυ περὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀναβαίνοντας εἰς τὸ Σταυροδρόμι καὶ μοῦ ἀφίνει πέντε, δέκα, σπανίως εἴκοσι λίρες. Εἶχα ἰδεῖν, μοῦ λέγει, σήμερον, ὅτι τὰ consolidés θὰ πῆγαιαν ἐπάνω καὶ πῆρξ καὶ γιὰ

σας τόσα κομμάτια. 'Η ιδέα μου δεν μ' έγέλασε και σας φέρω το κέρδος.

— Και όταν χάνη, ήρώτησεν ο Γεωργάκης, ατενίζων τώρα και αυτός τον μεσίτην, ο οποίος έμειδία πονηρόν μειδιάμα...

— Όταν χάνουν δεν αγοράζουν, φαίνεται, για μένα, γιατί να σας πω την αλήθειαν, ποτέ μου δεν έχασα, ειπεν η Mme Marie, γελώσα και δεικνύουσα χείλη και ουλα υγρά, θερμά, κορκαλένια, με δόντια ως από πελεκητό φίλντισι.

Ο σιόρ Γεωργάκης είχε καταληφθή από ζάλην ήδονικήν, αισθανόμενος την θερμήν πνοήν της νέας γυναικός να του θωπεύη το πρόσωπον, τόσο κοντά και τόσο εις τα μάτια τον έβλεπεν, όταν του ειπεν ότι δεν έχανε ποτέ.

— Μόνον χθές βράδυ έχασες, Mme Marie, μην το ξεχνάς, ειπεν ο σιόρ Γεωργάκης. 'Αλλά τώρα θέλω να σε κάμω να ξεχάσης την χθεσινή σου ζημίαν, ειπεν, ήμικλείων τους οφθαλμούς, οι οποίοι διηρμήνευαν με πολλήν ευγλωττίαν τας σκέψεις του. Θα δοκιμάσω και εγώ την τύχην σου σήμερα. Και θα περάσω το βράδυ, αναβαίνοντας εις το σπίτι, να σου φέρω τα κέρδη.

Και στρεφόμενος προς τον μεσίτην.

— Αί! πώς πάμε σήμερα. Στον ύψωμό η στα κάτω; — Στον ύψωμό, ειπεν ο μεσίτης τείνων το τελευταίον δελτίον προς τον κ. Μεμιδώρ. 'Οτι ανέβηκεν ο άνθρωπος σας. 'Εχετε καμμίαν νέα διαταγήν. Πάω και μόνος μου, αν διατάσετε.

Ο κ. Μεμιδώρ έβγαλε το σημειωματάριόν του, έσημείωσε κάτι. 'Εκατό, ειπεν, εις την τύχην της Mme Marie.

Ο μομπγκιαντζής; εξήγησε και έντός ενός λεπτού είχε σκαλώσει εις το πρώτον πάτωμα. 'Η Mme Marie έφάνετο ως στενοχωρημένη.

— Και έν χάσωμεν; ήρώτησεν.

— Τότε θα έχης δύο χρέη μαζί μου. της ειπε, θέτων μετά δειλίας το χέρι του εις το χειροκτιοφορεμένον χεράκι της νέας γυναικός. Και τρελλός τώρα, μη δυνάμενος να κρατηθή περισσότερο, ήρχισε να της λέγη ότι αυτή έγεννήθη διά να κερδίη παντού, διά να σκλαβώνη τον νούν, διά να τυραννή της καρδιάς, διά να βασιλεύη. 'Εφάνετο ότι ήτθάνετο εκείνο, το όποιον έλεγεν, ότι δεν ήτο από τα συνήθη κομπλιμέντα, τα όποια ή νέα χήρα ήκουε τόσο συχνά από τους θαυμαστας της.

'Εκείνη έστήλωσε τότε τα ματιά της, πύρινα, αληθινά, μέσα εις τα φλογερά μάτια του κ. Μεμιδώρ, τον όποιον ο έρωσ έδεικνυε τώρα πολύ νεώτερον και πολύ ώραιότερον.

— Αί! ως είναι, απήντησεν. 'Από σήμερα λοιπόν θα παίξω μόνον μαζί σας και πιστεύω να σας φέρω τύχην.

Το μόνον εκείνο το είχε τονίσει με τρόπον, ο όποιος δεν άφινε καμμίαν άμφιβολίαν περι της σημασίας, ήν απέδιδεν εις αυτό. 'Αλλά διά τον κ. Μεμιδώρ το μόνον αυτό είχε κάμει όδυνήραν έντύπωσιν. 'Ωστε ή νέα χήρα δεν ήτο λοιπόν έως τώρα άμειπτος, ως είχε πιστεύσει, και δεν ήτο ή ζωηρά μέν, αλλά τιμία γυναικοϋλα, ή όποια, με τας ύποτρόφους της και με τα όλίγα χρηματάκια, τα όποια έτόκιζεν επί ένεχώρω, έζη έντίμως.

'Εν τω μεταξύ ο μομπγκιαντζής ειχεν έπιστρέψει όλος χαρά. 'Εντός των πέντε εκείνων λεπτών, άφ' ής στιγμής

ήγόρασε, μέχρις ου να άνεύρη τον ύπλληλον του κ. Μεμιδώρ, τα consolidés ειχαν κάμει τρομερά άλμακτα και οι σιδηρόδρομοι επίσης. 'Υπήρχε μεγάλη τάσις εις τον ύψωμόν, όλοι ήγόραζον και έως το βράδυ, τις οίδη, τι θα έγινετο.

'Η Mme Marie ήτο όλη χαρά. 'Ωσει θέλουσα δε να μεταβάλη την έντύπωσιν, την όποιαν προτήτερη ειχε κάμει το μόνον της έλεινο. Καλά ειπα εγώ, μόνον μαζί σας. Τώχω παρατηρημένον. 'Οσάκις έδωκα παραγγελίαν εις δύο διάφορα πρόσωπα, πάντα έχανα.

Ο κ. Μεμιδώρ ηύχαριστήθη από την δικαιολογίαν αυτήν και καθησύχασε καθ' όλοκληρίαν. Λοιπόν άφου κερδίζωμεν, ως πάρωμεν και κάτι τι. 'Εγώ πεινώ τρομερά, γιατί έβγήκα πρωτ' σήμερα, έχωμα ένα ώρκιον περίπατον και επήρα ένα μαύρο κκφεδάκι μόνον εις τον κήπον.

('Επεται συνέχεια) Μάτα

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ

Asmiling face may hide a broken heart.

Κρύβει το γέλιο μιά καρδιά χαρούμενη, σου λένε.

'Όσοι το ψέμμα το σκληρό δε γνώρισαν άκόμα,

'Όσοι δ. ξέρουν, που ή καρδιάς σ' αυτόν τον κόσμο κλαίει
Πολλές φορές, όταν τρελλά, τρελλά, γελάη το στόμα.

Μήπως το ραδο δε σκορπά τη θεία μυστηριά του,

Δε δείχνει τ' ώραίο χρώμα του, τις χάρες του, τα κάλλη,

Σαν το σκουλίκι σιγαρά τρώει τα σωτικά του;

Μήπως τ' αφήνει που πορεί μες τα κλαριά δεν ψάλλει;

Είναι στον πόνο της καρδιάς το γέλιο προσωπίδα,

Τον κρύβει από τα βλέμματα τ' αδιάφορα, τα ξένα,

Κι αν έχασε ή φτωχή καρδιά παρηγορήτρα έλπίδα,

Κι αν τρέφη πόθους μάταιους κι όνειγματα χαμένα.

Με το κλειδί του στεναγμού στα στήθια τ' ανυψάει

Θρηεί ή καρδιά κι αδιάφορο το μάτι π' ανικρύζει,

'Ερω το στόμα χαρωπά κι όλότρελλα γελάει.....

'Αλλοιά στη δύστυχη καρδιά, που μοραχή δακρύζει!

Στην Κιλαμιά Ειρήνη Γ. Ζαβιτσάνου

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΣΤΡΩΝ

(Κινέζικη παράδοσις)

Τα δύο άστρα ο Βοσκός και ή 'Υφάντρα βρίσκονται το πρώτο στην ανατολική όχθη του Γαλαξία, του ποταμού του ουρανού, και το άλλο στην δυτική. Κατά την παλαιά άστρονομία, δεν συναπατιούνται πκρά μιά φορά το χρόνο και το συναπάντημα αυτό γίνεται την έβδομή μέρα του έβδομου φεγγαριού. 'Η παράδοσις λέει πως ο Βοσκός ειχε υφισθίη την 'Υφάντρα και για να τιμωρηθούνη για σφάλμα που κάνανε στην ουάνια χώρα, — σφάλμα ανάλογο με το σφάλμα του 'Αδάμ και της Εύας, — ο κυρίρχος του ουρνού τους χώρισε για πάντα. Μιά φορά μονάχα το χρόνο, τους επιτρέπει να βλέπώνται για μιά στιγμή περνώντας το ρέμα του ποτα-

μού, που όλον τον άλλο καιρό βάνει φραγκιά αδιάβατο μεταξύ τους. 'Ακόμη την ίδια ημέρα ή κίστες φέρνοντας άχαρα στα ράμφη τους χτίζουνη γεφύρι στον ουράνιο ποταμό για να περάσουνε χωρίς να βραχούνη οι χωρισμένοι.

'Από την παράδοσι αυτή έγεινεν και πολλές άλλες. Λένε π. χ. πως ή βροχή που πέφτει την παραμονή της γιορτής αυτής καθαρίζει το άμάξι του ουρανού. Αν βρέχη την ίδια ημέρα εινη τα δάκρυα της χαράς των δύο άχτημένων, αν την επόμενη εινη τα δάκρυα που χύνονται για το νέο χωρισμό τους.

'Η γιορτές που γίνονται στην περίστασι αυτή διαφέρουνη μεταξύ τους ανάλογα με τους τόπους. 'Αλλοι έχουνη ως μονάχο σκοπό να ζητήσουνε από την 'Υφάντρα επιδεξιότητα στο έπάγγεμα τους. 'Αλλοι πέρουνη θάρρος από την καλή διάθεσι που βρίσκονται τα δύο άστρα από την όλιγώρη ένωσι τους για να ζητήσουνε τη βοήθειά τους.

Τοποθετούνη συνήθως πάνω σ' ένα τραπέζι που βάζουνη για την περίστασι αυτή στο μπαλκόνι του σπιτιού, φρούτα, άνθη, κρασί, κεριά και λιβάνι. Προσεύχονται σιγά, σιγά. 'Εκείνες που προσεύχονται εινη συνήθως νέες γυναίκες, που οι άντρες τους λείπουνη. 'Εκείνες που θέλουνη να γίνουνη άξιες εργάτριες πλέκουνη μιάν άράχνη μέσα σ' ένα κουτί την άλλην ημέρα από την ποιότητα της άράχνης που θα βρουνη μέσα στο κουτί ξέρουνη την ικανότητα που ή 'Υφάντρα έδωκε σ' εκείνη που της ζήτησε αυτή την χάρην.

'Αλλοτε στη βασιλεία του Thang ή γιορτή αυτή, γιορτάζουνη στο πλάτι των αυτοκρατόρων με μεγάλη λαμπρότητα. 'Εκαίαν, λένη, πύργους από μεταξωτά ψηλούς δεκα ποδάρια, σχεδόν σαν τον πύργον Eiffel και επάνω σ' αυτού; ή ευνούμενες του αυτοκράτορος παίζανε μουσική και τραγουδούσανε προς τιμήν των θεϊκών έρώτων.

Στοιχηματίζανε ακόμη ποία θα περάση, στο ώχρό φως του φεγγαριού, βελόνα με ένένα τρύπες. 'Εκείνη που θα την περνούσε πρώτη, την κήρυτταν ως την ποιό άξια.

'Ενας ποιητής λέει:

Εινη ποιό εύκολο να περάση κανείς βελόνες στο φως του φεγγαριού παρά να κρατήτη 'στις μιά κλωστή άμα φυσάει ο άέρας.

Τα ποιήματα που έχουνη γίνει για την ύποθεσι αυτή εινη πάρα πολλά. Άλλα επαινουνη την επιδεξιότητα της 'Υφάντρας. Άλλα την λυποθουνη για την τόσο εφήμερη άγάπη της. Άλλ' οι περισσότεροι εινη εκείνοι, που οι άτρυχι έρωτευμένοι ζηλεύουνη την τύχην των άγαπημένων, που ένώνονται στον ουρανό, τους παρκκλούνη να χαρίσουνε και σ' αυτούς τουλάχιστον μιάς μέρας ευτυχία.

Αυτές ή γιορτές γίνονται αιλία λίγης ποικιλίας στη ζωή, και χρησιμεύουνη και ως θέματα για την ποίησι.

Στο έβδομο φεγγάρι, ή μεγάλης ζέστες έχουνη σχεδόν περάσει. απολαμβάνουνη τότε την δροσιά που πάντα έρχεται την εποχήν αυτή στα έξοχικά μπαλκόνια τους, πίνοντας το από ρίζι κρασί τους. Και αι ύποθεσεις των δύο φανταστικών αυτών προσώπων που κάθουνη στα δύο άστρα εινη περισσότερο πρόφασις από πίστη.

Οι πολυκαίροι αποχωρισμοί πάντα τόσο λυπητεροι και ή σπάνιες άντρώμενες, αλλά περισσότερο ποθητές συμβολίζου-

ται με αυτό το μύθο. Τα δύο άστρα συναπατιούνηται δια μέσου του Γαλαξία, σε καθάριο ουρανό μπροστά ττα άλλα ζηλιάρικα άστέρια και στο μισόφεγγο και δίνουνη εικόνα χαράς και ευτυχίας σ' ένα ουράνιο όνειρο, και το πνεύμα μας που πάντα έχει ανάγκη από ιδεώδη και πάντα εινη ευχρισμένο να ξεφεύγη από της αληθινές εικόνες μένει ευχαριστημένο.

Ειρήνη Νικολαίδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Τέχναι και έπαγγέλματα

'Όπου ή εργασία βασιλεύει, εκεί ή πτωχεία δεν έχει θέσιν, άλλ' ουτέ ή άνία άσυλον. Και δεν υπάρχουν κακά μεγαλύτερα της πτωχείας και της άνιας, δεν υπάρχουν έχθροι δια την άνθρωπότητα μάλλον επικίνδυνοι των δύο τούτων.

Αι γυναίκες ίδια, αι θεματοφύλακες της ευτυχίας του οικου, της χαράς των άνδρων και των παιδιών, αι γυναίκες, έν ειναί πλούσιαι βλέπουνη την ευτυχίαν των ύπονομευόμενην υπό της άνιας, έν ειναί πτωχάι υπό των στερησεων και της αθλιότητας.

Δια τούτο ο Θεός έταξε την εργασία, ως τον θεμελιώδη νόμον της υπάρξεως και έπλασε την άνθρωπίνην διάνοιαν επιδεκτικην τελειοποίησεως μόνον δια της εργασίας.

'Αλλά δεν εργάζεται μόνον ο άνθρωπος. Τα ζώα από των ισχυρών μέχρι των άσθενεστέρων υποβάλλουνη εις τον θαυμασίον νόμον της εργασίας, δίδοντα ούτω ώραιον παράδειγμα εις τον άνθρωπον, τον άσυγκρίτως τελειότερον αυτών.

'Επιδιώκουσαι την άσκησιν της γυναικός εις την εργασία από της μικράς της ηλικίας επιδιώκομεν ούτω την εξασφάλισιν της ευδαιμονίας της. 'Αλλ' ή εργασία πρέπει να κανονίζεται ανάλογος προς τας δυνάμεις εκάστου. 'Η εργασία δια να ειναί ευεργετική πρέπει να ειναί σκοπίμος και να άνταποκρίνηται προς τας ανάγκας και τον προορισμόν εκάστου.

Αι γυναίκες εις τον οικον ζώσαι και έν τω οικω, κατά το πλείστον, περιορίζουται την δρασίαν των έχουνη καθήκον και ύποχρέωσιν να άσκηθώσιν εις όλας τας εργασίας του οικου, εις πάσαν βιομηχανίαν δυναμένην να εξασκηθη έν αυτώ, είτε δια χρήσιν αυτής της οικογενείας, είτε και δια πορισμόν μέσων προς συντήρησιν αυτής.

Μέχρι σήμερα ή βιομηχανία της γυναικός δεν έβαινε πέραν της ήμιτελους άσκήσεως εις το ράψιμον και εις το κέντημα ως ή οικωκυρωσύνη, εκτός ευαρίθμων εξαίρέσεων περιωρίζετο εις όλίγας συνταγάς μαγειρικής και επιπολαίους γνώσεις θεωριών οικιακής οικονομίας.

'Η σύζυγος με τιαυτα έφοδια ήτον έντελώς άπροετοιμαστος δια το μέγα έργον, το όποιον ανέλαμβανε, και ο σύζυγος, ο όποιος πολύ δικαίως ήξίου την δια της οικονομίας και οικιακής συνεργασίας συμμετοχήν της συντρόφου του εις τα βάρη, τα όποια, ως σύζυγος και οικοδεσπότης ανέλαμβανεν, άπεγοητεύετο ένωρίτατα και έβλεπε παν όνειρον ίσοζυγίου καταστρεφόμενον, πάσαν έλπίδα οικονομικής ευεξίας εξαφανιζομένην.

Οι νομοθέται του κόσμου άντελήρησαν αν και όλίγον άργά το μέγιστον οικονομολογικόν πρόβλημα, το όποιον έ-

γεννάτο εκ της άτελουσ μορφώσεω; της γυναικός διέ την διεύθυνσιν και έργασίαν του οίκου και παρά τὰ σχολεία, εις τὰ όποια έμορφώνετο τὸ πνεύμα και διεπλάττετο η γυναικεία ψυχή, ένομοθέτησαν την ίδρυσιν οίκοκυρικῶν και επαγγελματικῶν σχολείων, εις τὰ όποια πᾶσα κόρη, εὐθὺς ὡς κατηργίετο ὅπως δήποτε εις τὰ γράμματα, προσήρχετο, ίνα τελειοποιηθῆ και εις τὰς έργασίας του οίκου.

Εις τὸν τόπον μας, τὸν ὁποῖον μαστίζει τοιαύτη οίκομικὴ καχεξία, ἔπου ὁ γάμος κατέστη ὄνειρον ἀπρόσιτον διὰ τὰς πολλὰς δαπάνας και τὰς βαρεῖς ὑποχρεώσεις, παρ' ὧν παρακολουθεῖται, τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα δὲν ἀψηχόλησεν ἔως τώρα οὔτε τὸς νομοθέτας, οὔτε τὸς πολυταλάντους.

Μόνον ἡ Ένωσις τῶν Ἑλληνίδων ἐνόμισε καθήκόν της μεταξὺ τῶν πρωτίστων μεταρρυθμιστικῶν ἔργων της νὰ ιδρύσῃ ἐν Ἑλλάδι Ἑπαγγελματικὴν και Οίκοκυρικὴν Σχολήν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον, εις ὃ και ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν και ἐκ του ἔξωτερικοῦ προσέρχονται νεάνιδες, ίνα εις τὰς ιδίας πόλεις μεταφυτεύσῃ την οίκοκυρικὴν και επαγγελματικὴν μόρφωσιν τῆς γυναικός.

Ἄλλ' ἡ σχολή τῆς Ένώσεως σιερεῖται πόρων, ὅπως τελειοποιήσῃ πάντας τὸς εἰσαχθέντας κλάδους τῶν μαθημάτων, ὅπως ἀνταποκριθῆ εις τὸν μέγαν και εὐεργετικὸν προορισμὸν της.

Ἴδου διατὶ ποιούμεθα ἔκκλησιν πρὸς πάσας και πάντας τοὺς δυναμένους νὰ παράσχουν την συνδρομὴν των ὑπὲρ αὐτῆς. Πᾶσα συνδρομὴ ἢ δωρεὰ ἄς ἀποσταλῆ πρὸς την κ. Ἐλένην Γρίβα, Πρόεδρον τῆς Ένώσεως, με σημείωσιν νὰ διατεθῆ ὑπὲρ τῆς Ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς. Ὅταν ἡ συνδρομὴ ἀνέρχεται μέχρι 15 δρ. ἡ προσφέρουσα κατατάσσεται ὡς μέλος τῆς Ένώσεως, ὅταν ἡ συνδρομὴ ἀνέρχεται μέχρι 500 δρ. ἡ προσφέρουσα ἢ ὁ προσφέρων ἀναγράφεται εὐεργέτης και τῆς Ένώσεως και τῆς Σχολῆς.

Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἀναγράφεται περίληψις του προγράμματος τῆς σχολῆς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΞΗΜΕΡΟΥΣΑΙ ΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Ὁ ἵπποτισμὸς γίνεται προστάτης, διορθῶι τὰ ἄδικα, και προστοιμάζει οὕτω τὴν κυριαρχίαν του νόμου. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπολέμησε διὰ νὰ κατακτήσῃ βασιλεία, ἐξημεροῦται ὥστε και νὰ μάχεται διὰ τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν. Καὶ οὕτω ὁ πολιτισμὸς ἄρχεται διὰ τῆς εὐγενείας. Μεγάλῃ ἐπανάστασις συνεπληροῦτο ἐν Γαλλίᾳ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εὐγενῆς τις ἱππότης ἀπέσυρε τὰ στρατεύματά του, μαθὼν ὅτι ὁ πύργος, του ὁποίου τὴν πολιορκίαν ἤρχιζεν, ἦτο τὸ ἄστυλον τῆς συζύγου του ἔχθρου του, και ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔμελλε νὰ γείνη μετ' ὀλίγων μῆτηρ.

Ὅλιγον ἀργότερα στοιχεῖά τινα τῶν ἐπιστημῶν ὑπεισελήθοντά ἐν μέσῳ του πνευματικοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸν κόσμον, ἐθάμβωσαν ὄλων τοὺς ὀφθαλμοῦ, και ἡ τύχη τῶν γυναικῶν ὑπῆρξεν ἀξιοθρήνητος. Ἐν ὅσῳ οἱ ἄνδρες δὲν ἐνομίζοντο ἀνώτεροι παρὰ μόνον διὰ τὴν σωματικὴν των δύναμιν και τὴν ἐνέργειαν του θάρρους, ὑπεχώρουν εις τὴν ἰσχυρὴν τῆς ἀδυναμίας και του κάλλους. Ἄλλὰ μόλις ἀπέκτησαν ἀμυδράς τινας γνώσεις ματαιὰς ἐπιστήμης, και ἡ

ἀλαζονεία τους κατέλαβεν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀπολέσουν τὸ κράτος των αἰ γυναῖκες. Ὁ δυστυχέστερος αἰὼν δι' αὐτὰς ὑπῆρξεν ὁ αἰὼν τῶν κληρικῶν και τῶν πτυχιούχων· τότε τίθενται ἐπὶ του τάπητος ὄλαι αἱ ἄλογοι ἐρωτήσεις περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀνδρῶν και τῆς ὑποτελείας τῶν γυναικῶν. Χαράσσεται τὸ ἀγράφητον τῶν κακιῶν των και ἡ ἱστορία τῶν ἀτελιῶν των, τίθεται ἐν ἀμφιβολίᾳ και ἡ ὑπαρξις τῆς ψυχῆς των, και αὐτοὶ οἱ θεολόγοι ἐν τῇ παραχῆ, ἥτις τοὺς ἀνησυχεῖ, φκίνονται ὅτι ἐλησμόνησαν διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συνεδέετο μετὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς μητρὸς του.

Αἱ συζητήσεις αὐταὶ εἶχον ὡς οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα, τὴν ἀποκτίνωσιν τῶν γυναικῶν, ἥτις κατέστη σύστημα ἠθικῆς, ὡς ἡ ἀποκτίνωσις τῶν λαῶν σύστημα πολιτικῆς. Οἱ πατέρες ἡμῶν συνέχουν ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὴν ἀμάθειαν μετὴν ἀθωότητα! και ἐκεῖθεν προήλθον ὄλα των τὰ δεινὰ ἀπήτουν νὰ εἶναι αἱ γυναῖκες εὐθεις πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συζύγων και οἱ λαοὶ ἀμαθεῖς πρὸς τὸ συμφέρον του Κράτους. Αἱ γυναῖκες ἐξομοιούμεναι οὕτω πρὸς τὸν λαόν, δὲν ἐλάμβανον οὐδεμίαν ἀνάπτυξιν. Τὰ πάντα ἦσαν κατ' αὐτῶν, ἡ ἐπιστήμη, ἡ νομοθεσία και ἡ θεολογία· ἡ θεολογία, ἡν ἐξελάμβανον τότε ὡς θρησκείαν, και ἥτις δὲν τοῖς ἐδείκνυε τὴν ἀρετὴν παρὰ ὑπὸ τοὺς τύπους τῆς πειθαρχίας και τὰς αὐστηρότητας τῆς τιμωρίας. Ἴδου πῶς οἱ πατέρες μας κατενόουν τὴν σοφίαν τῶν γυναικῶν των. Ἀρνούμενοι εις αὐτὰς ψυχὴν και διδάσκοντες εις αὐτὰς μικρὰς πρακτικὰς γνώσεις, ἄνευ ἠθικῆς, αἰτινες ἀποκτηνοῦσι τὰ πνεύματα.

Οὕτω ἠλπίζον ὅτι τὰς διετήρουν ἀγνάς και ἄνευ κηλίδος. Ὅτι αἱ γυναῖκες διετήρησαν ἀρκετὴν εὐφυΐαν διὰ ν' ἀπαντήσωσιν ἀξίως εις τὰς προλήψεις τῶν συζύγων, δυναταί τις νὰ ἰδῆ εις τὰ Contes de Louis XI, του Boccace, τῆς ἀνάσσης de Navarre· ἐκεῖ εὕρισκονται ὄλα τὰ εὐεργετήματα τῆς ἀμαθείας, τὸ μέσον του ἐπιτυγχάνειν, συμπληροῦντα τὸν Γοθικὸν πίνακα· εὐχάριστα βιβλία, περὶ ὧν δὲν ὀμιλοῦσι σήμερον παρὰ κρυφίως, ἀλλ' ἄτινα ἦταν τότε βιβλία καλῆς συντροφιάς, διηγούμενα εις τοὺς πύργους ὑπὸ τῶν κυριῶν, και διηγούμενα κατὰ τὰς ἱερολογίας ὑπὸ τῶν μοναχῶν, αἵτινες ἔρριπτον εις τὸ πῦρ τὸν Etienne Dalcet, ἔνοχον θεωρηθέντα διότι εἶχε μεταφράσει τὸν Πλάτωνα και ἀπεκεφάλιζον τὸν Rames, ἐλεγχόμενον διότι ἐσκέπτετο κατὰ τῆς γνώμης του Ἀριστοτέλους.

(Κατὰ τὸν Aimé Martin) Κούλα Δημολοδία

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΙΛΙ

ΘΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Και ἐδῶ ἡ αὐγή, ἀγαπητῆ μου φίλη, ἀπλώνει δειλὰ εις τὸ στερέωμα τὴν χλωμὴν φωτολαμπὴν της, ῥοδοδάφουσα τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ἡ πρωϊνὴ αὐρὰ ψιθυρίζει περιπαθῶς διὰ μέσου τῶν δροτολουσμένων φυλλωμάτων τῶν δένδρων τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν του αἰωνίου ἔρωτος. Τὰ πουλάκια γοργοπετοῦν ὀλόχαρκα ἀπὸ κλώνου εις κλώνον και ἐκχύνουν εις μελωδίαν κάθε πόθον των τρελλόν, πλημμυροῦντα τὸν ἀέρα μετὴν φθὴν χιλιόστομον, φθὴν πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία σφύζει μετὴν τὴν φαιδρότητα γύρω των.

Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουδ τῆς Μάλης φθάνει μαζὺ μετὸ ἄρωμα του θύμου τὸ γλυκύφωνο κινδύουισμα τῆς σάνης, ἡ ὁποία μαδᾷ πρῶι πρῶι μετὸ γλυκοχάραγμα τὸν τάπητά του τὸν βελουδίνον ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν δρόσον. Καὶ ἐδῶ τὸ κύμα ἀγνείει ἀπαλὰ εις τὴν ἀκτὴν ὑγρὰ φιληματα. Ἡ φιλέρημος ἀηδὼν ταράττει τὴν πένθιμον γαλήνην τῆς νυκτὸς μετὸ εὐστροφον ἄσμα της, ἀποδίδουσα εις περιπαθεῖς στεναγμοὺς ὅτι αἰσθάνεται ἡ μικρὰ της καρδιά. Ὁ ἥλιος μεταστοιχειώνει και ἐδῶ εις πελωρίουσ ὄγκους ἀπέφθου χρυσοῦ τῆς Δύσεως τὰ νέφη, λουόμενα εις τὰ γαλανὰ νερά του Ἰονίου και ἀπλώνει ἐπὶ του γλαυκοῦ ἀπείρου μίαν ἀρμονίαν ἀορίστων ἀποχρῶσεων ρίπτουσιν τὴν ψυχὴν εις γλυκύτατα ὄνειρα.

Αἱ καλλοναὶ ὅμως αὐταί, ἀγαπητῆ μου φίλη, τὰς ὁποίας ἡ πάγκαλος φύσις σκορπίζει μετὴν ἀδρότητα και μετὴν τὴν ποιήσιν γύρω μας κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ἡμερινῆς ραστώνης και τῶν σεληνοφωτιστων περιπάτων, ἐδῶ, εις τὴν ἀκτὴν τῶν Φιλιατικῶν τὴν κατεσπαρμένην κομφῶς ἀπὸ μικρὰ σπιτάκια, ἀναδυόμενα πάλλευκα, ὡς κύκνοι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πλουσίαν βλάστησιν τῆς σταφίδας τὴν καταπράσινον—πλαισιώνουν τὴν τραχεῖαν εἰκόνα του ἀνθρώπου, του ἀναζητοῦντος εις τὰ στέρα τῆς μητρὸς γῆς τὸν χρυσὸν τῆς έργασίας.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μετὸς χαλυβδίνους μυῶνας και τὰς ἀλυγίστους γομφώσεις και τὸς ὀρειχαλκίνοὺς ἐπιδερμίδας, τῶν μηχανῶν αὐτῶν τῶν ἀναλυομένων ὑπὸ τὸν πυριφλεγῆ ἥλιον του Ἰουλίου εις ἰδρωτὰ και ἐξατμιζόμενων εις ἀποπνοίας, τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μετὰς ἀπλὰς σκέψεις και τὰς ἀφελεῖς ἰδέας, τῶν ὁποίων τὰ εὐρέα στήθη δὲν εἶναι και στεῖρα ἀπὸ εὐγενῆ και γενναῖα αἰσθήματα, αἰσθάνεσαι ἑαυτὴν πολὺ πλησίον εις τὴν φύσιν και ἀντιλαμβάνεσαι τῆς ζωῆς κατὰ ἕνα τρόπον ἀσυνήθη και ἐκπλήσσοντα. ἀνακαλύπτουσα αὐτὴν ὑπὸ τὴν ὄψιν της τὴν ἀψιμυθίωτο, και τὴν ἀπολαμβάνεις ὑπὸ μίαν μορφήν ἀφελῆ και ἀνεπιτήδευτον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εὕρισκω πολλὴν εὐχαρίστησιν εις τὴν

ζωὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία κυλᾷ ἡρέμα, ὡς σιγαλὸν ῥυάκιον ὑπὸ τὴν χλόην, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ὄλας τὰς ἀνιάρὰς ὑποχρεώσεις μετὰς ὁποίας τὴν σφίγγει ἀλύπητα, ὡς στηθόδεσμος ὅ,τι ἱποκαλεῖται κοινωνικὴ ἀνάγκη.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μονήρεις περιπλανήσεις μου ἀνὰ τοὺς ὀφιοειδεῖς δρομίσκους του Ἄγριλι, εις τὰς ὁποίας βίπτομαι συνήθως, ὅταν ὁ ἥλιος περιστέλλει ὀπισθεν τῶν χρυσοπαρῶν νεφῶν τῆς Δύσεως τὰ κράσπεδα τῆς μεγαλοπρεποῦσ πορφύρας του, ἀφίνουσα τὸν καλὸν μου πατέρα νὰ μετράξῃ μόνος μετὸ ῥυθμικὸν βῆμα του τὰ καλαμόφρακτα στρατόνια μας βυθισμένοις εις τὰς ἰδιαιτέρας σκέψεις του—συνήνησα μίαν μικρὰν κόρην ἐπιτηροῦσαν 3—4 πρόβατα, τὰ ὁποία ἀπεψίλωναν τὰ χορτοσκαπασμένα ἄκρα ἐνὸς δρομίσκου, λησμονοῦντα ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν τὸ βόσκημα, διὰ νὰ βυθίσουν τὰ θολὰ βλέμματά των εις τὸ κενὸν και ν' ἀφήσουν ἀπὸ ἐν παραπονετικὸν βέλασμα, ἕνα μητρικὸν χαιρτισμὸν πρὸς τὰ ἀπόντα μικρὰ των, γεμάτον τρυφερότητα, τὸν ὁποῖον ἤρπαζεν ἀπὸ τὰ στόματά των και ἐκουρεύαζεν ἀσπλάγγνωσ ὁ γοργοπτερος μάτης. Ἰπὸ τὴν διαφανῆ πορφύραν τῶν τελευταίων ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἱ ὁποία τὴν ἐθώπευον, τὸ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν της ἐξιδανικεῦετο εις μίαν ἀσύλληπτον μορφήν Χερουβεῖμ.

— Πηγαίνεις εις τὸ σχολεῖον, μικρὰ μου, τὴν ἐρωτῶ ;
 — Ὅχι, δὲν με ἔστειλε ἡ μάνα μου, ἀπαντᾷ θαρραλέως.
 — Τότε πῶς θὰ παντρευθῆς, ὅταν μεγαλώσῃς, ἀφοῦ δὲν πηγαίνεις τώρα σχολεῖον, τῆς ἐπαναλαμβάνω.
 Εἰς ἀπάντησιν ὕψωσε τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐπάνω μου και με ἐκύτταξε περιέργως, ἐν ᾧ ἡ ἔκνηθῃ μορφή της προσέλαβε μίαν ἐκφρασιν ἀπορίας, ὡσὺν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἴπῃ.

— Ἐέρω και ἐγὼ, πῶς θὰ συμβιβασθοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ μοῦ λέε!
 Ἄν εἶχα ἀκόμη κάμψι τὴν γωνίαν του δρομίσκου, ὅταν ἤκουσα ὀπισθεν μου μίαν χρυσταλλόηχον φωνίτσα :
 — Ρε μάνα ! ὦρε μάνα ! ἔλα παρ τὰ πρόβατα, γιατί γὰ πάου σκολεῖσ !
 Ἄγριλις Ἰούλιος 1899 Ἡ φίλη σου Ἐλένη Α. Φραγκαντώνη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΟΜΠΣΚΑ

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Διερχόμενος διὰ του διαμερίσματος τῆς Τερέκας παρὰ τὸν Καύκασον, ἐσταμάτησα ἵνα ποτίσω τοὺς ἵππους τῆς τροϊκῆς μου πρὸ μικρᾶς καλύβης, κατὰ τὸ ἤμισυ ὑπογείου και κατὰ τὸ ἄλλο ἤμισυ τρώγλης, ἥτις ἐξείχε εις τὴν πάλλευκον ὑπὸ πάγον πεδιάδα. Ἐπήδησα κατὰ γῆς και τινάζας τὰ ὑποδήματα ἀπὸ τὴν χίονα εἰσῆλθα εις τὴν καπνισμένην τρώγλην, εις τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἐτρεμόσθουν ὀλίγη φωτιὰ.

Ἐρῶν λαϊκὸς ἐρημίτης με ὑπεδέχθη και δεικνύων μοι σωρὸν ἀχῶρων παρὰ τὴν ἐστίαν με προσεκάλεσε νὰ καθίσω. Ὅλα εἶναι ἰδικά σου ἐδῶ, ἀφέντη, μοῦ εἶπε. Ὁ πτωχὸς εἶναι πτωχός, ἀλλὰ τὸ ψωμί ἀνήκει πάντοτε εις ὁποῖον πενᾷ και ἡ φωτιὰ εις ὁποῖον κρῦνται.

Και ἀφοῦ ἔρριψε ἔξλα εις τὴν ἐστίαν και συνεθαύλισε τὸ πῦρ, ἔθεσεν ἐνώπιόν μου ἕν τεμάχιον μαῦσον ψωμί, ὀλίγον παστὸν ψάρι. Τὸ γεῦμα ἦτο πεινρὸν, ἀλλ' ἡ πείνα και τὸ ψῶσος μοῦ εἶχαν κεντήσει τὴν ὄρεξιν. Τὸ ψωμί μοῦ ἐράνη ὀλιγώτερον ζηρὸν και τὸ παστὸν ψάρι ὀλιγώτερον ἀηδές. Ἡ περιποίησις του φιλοξενούτός με ἦτο εἰλικρινῆς, και ἐνῶ ἔτρωγα διὰ νὰ με

διασκεδάσῃ ἤρχισε νὰ μοῖ διηγῆται ἱστορίαν πολλὴ συγκινητικὴν, σχετιζομένην πρὸς τὴν τρώγλην του.

«Ἠέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ἤρχισε, λέγων, μετὸ ὕψος του τὸ τόσον γραφικόν. Τότε κατοικοῦσε εις τὸ χωριὸ ὁ πάππος του πάππου μου και μία κόρη εὐμορφῆς τῆς ἀστροτολισμένην νύκτα, γέννημα τῆς αὐγῆς ἀπὸ μίαν ἀκτὴν τῆς σελήνης και ἀπὸ μίαν σταγόνα τῆς πρωϊνῆς δρόσου. Ὄνομάζετο Ὀμπσκα και εἶχεν ἔλθει δὲν εἴξευρε κανεὶς ποτε και πῶς, ἐγκαταλειφθεῖσα παιδάκι μικρὸν εις τὸ δάσος του Ἐλκιέδ ἀπὸ ἕνα ἱππότην, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε φέρι δεμένην εις τὴν σέλαν του ἵππου του, και ὁ ὁποῖος ἔφυγεν ἀμέσως ἀνὰ τὰς ἀπεράντους ἐρήμους τῶν στεππῶν. Ἡ κόρη ἐμεγάλωσεν, ἀνατραφεῖσα ὡς τὰ πουλάκια του θεοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀφίνει κανένα νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, παιδάκι ὀρφανὸν ἡ ζωὸν ἔρημον ...

Ὅταν οἱ χειμωνανθοὶ ἤθισαν δέκα ἔξ φορές ὑπὸ τὰ σκοτεινὰ πεῦκα, ἡ κόρη εἶχε γείνει νεάνις, διάσημος εις ὄλην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Τερέκας διὰ τὸ κάλλος και τὴν χάριν της και οἱ μεγαλύτεροι ἄρχοντες ἔτρεξαν ἀπὸ ὄλας τὰς πολιτείας διὰ νὰ τὴν θαυμάσουν και προσεφέροντες πλοῦσια δῶρα τῆς ἐξήτου τὴν χεῖρά της. Ἡ ὥρα τῆς Ὀμπσκας δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη και τὰ πλοῦτη δὲν τὴν ἐδελάζον ποσῶς. Τὸ πτωχικὸν σιτάκι της μετὴν θαυματοῦρῶν εἰκόνα του ἤρκει εις τὴν εὐτυχίαν της και δι' αὐτὸ δῶρα και μνηστήρες ἀπεπέμποντο. Δὲν ἤθελε νὰ μωρασθῆ τὴν ζωὴν, παρὰ μετὴν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος πτωχός ἡ πλοῦσιος, αὐθέντης ἡ σκλάβος θὰ τὴν ἔκαμιν μετὴν ἀγαπήσῃ.

Τέλος πάντων αἱ ἡμέραι παρῆρχοντο. Ἐνα πρωὶ ὁ κόμης Ἰδάν, αὐθέντης και κύριος τῶν πάππων μου, κунηγῶν λίκους ἐπέραςε κατὰ τὴν δάσος του Ἐλκιέδ. Τὰ μεγάλα και σκοτεινὰ πεῦκα ἐφαλλαν εις τὴν ἀσκήν του τὰς χάριτας τῆς Ὀμπσκας, και περιέργως νὰ γνωρίσῃ και οὕτως τὴν τῶσον φημισμέ-

ΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Ἀπὸ σήμερον ἡ «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» θὰ δημοσιεύῃ ἐν συντομίᾳ συνταγὰς δι' ἐν πρόγευμα καὶ ἐν γεῦμα πλήρως.

Ἐκάστη ἀναγνώστρια θὰ ἐκλέγῃ μεταξὺ αὐτῶν διὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς ὀλόκληρον, ποικίλουσα καὶ δι' ἄλλων φαγητῶν, προστεθησομένων εἰς τὴν σελ. τῶν προγευμάτων καὶ γευμάτων. Πρὸ τούτου ὅμως γενικαί τινες ἀρχαὶ ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν τῶν φαγητῶν εἶναι ἀπαραιτήτοι.

Κατὰ κανόνα τὰ αὐγά, τὰ ἐντόσθια ζώων καὶ πουλιῶν, τὰ κρύα ψητὰ ἢ βραστά, τὰ πατές, τὰ ὀρεκτικά, τὰ πιλάφια καὶ πολλοὶ καρποὶ προορίζονται διὰ πρόγευμα. Ὁ ζωμός, τὰ γιαχιστὰ κρέατα, τὰ γόρτα, τὰ ψάρια, τὰ θαλασσινὰ, τὰ θερμὰ ψητὰ, τὰ κυνήγια, αἱ σάλτσαι, τὰ δυνατὰ κρασιά καὶ τὰ γλυκίσματα διὰ τὸ γεῦμα.

Ἡ καλλιτέρα μαγειρικὴ εἶναι ἡ ἀπλουστεία. Ἡ ὑγιεινότερα τροφή εἶναι ἡ χωρὶς καρυκεύματα, χωρὶς πολὺ πάχος καὶ χωρὶς μεγάλην ποικιλίαν, ἀρτισμένα ἀπὸ πολλοὺς καρπούς. Τὰ αὐγά καὶ τὸ γάλα εἶναι δύο θρεπτικώτατοι παράγοντες εἰς τὸν κατάλογον τῆς μαγειρικῆς. Τὰ αὐγά διὰ τοῦτο εἰσάγονται καὶ ὡς κυρία τροφή εἰς τὸ πρόγευμα καὶ ὡς συμπληρωματικὴ ἢ σάλτσα εἰς τὸ δεῖπνον. Μὲ αὐγά μὲ ὀλίγον ψητὸν κρέας κρύο, μὲ τυρὶ καὶ μὲ καρπούς, δύναται νὰ προσφέρῃ κανεὶς καὶ φιλικὸν πρόγευμα εἰς πολὺ οἰκίους.

Πρόγευμα: Αὐγά, ψητὸν κρύο, μελιτζάνες τηγανιτές, νεφράκια μὲ κρασί, πατάτες πουρέ καὶ μακαρόνια παστίτσιο.

Ἐξ αὐτῶν ἐκλέγετε διὰ τὸ πρόγευμά σας τῆς ἡμέρας. Τὰ αὐγά ἠμπορεῖτε νὰ παρουσιάσετε βραστά, μελάτα καὶ τότε εἰς ὠθήκας. Μάτιστα τηγαντὰ ἢ βραστά. Ὁμελέταν μὲ χόρτα τῆς ἐποχῆς ἢ τομάτας. Ὁμελέταν μὲ κημῶν ἢ αὐγοκαλάμαρα. Μάτιστα ἀνοιγμένα ἐπάνω εἰς τομάτες τηγανιτές.

Τὰ βραστά σκεπαστὰ βράζετε εἰς νερὸ εἰς τὸ ὅποιον ἔχετε στήψαι ἕνα λεμόνι καὶ ἀρκετὸν ξεῖδι. Ὄταν βράσῃ, ἀνοίγετε τὰ αὐγά σας μέσα καὶ φροντίζετε νὰ τὰ σκεπάσετε ἀμέσως μὲ τὸ ἄσπρο των. Ὄταν πῆξουν, τὰ σερβίρετε μὲ κουτάλαν τρυπητὴν καὶ μὲ λεμόνι κομμένον εἰς τέσσερα. Δύο αὐγά διὰ κάθε ἄτομον.

Τὰ οὕτω βρασμμένα αὐγά ἠμπορεῖτε νὰ σερβίρητε εἰς ἄλλον πρόγευμα κατ' ἄλλον τρόπον. Λιώνετε 30 ὄρ. βούτυρο, χύνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον μίαν κουταλίαν φαρίναν. προσθέτετε 100 ὄρ. γάλα βραστόν, κτυπάτε ὀλίγον μαϊντανὸ καὶ ἀλατοπίπερον, 40 ὄρ. τυρὶ τριμμένον, ἀναμιγνύετε εἰς μιστάλλινον πιάτο ἢ σαγανάκι, ἀλείφετε βούτυρον, τοποθετεῖτε τὰ βρασμμένα αὐγά σας, χύνετε τὴν σάλτσαν, τὰ πιτίζετε μὲ τυρὶ τριμμένο. Ἐὰν ἔχετε φουρνὸν, τὰ βάζετε νὰ κοκκινίσουν, ἐὰν ὄχι τοὺς βάζετε φωτιᾷ ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τὸ φουρνέλο.

Νεφράκια σωτέ. Τὰ κόπτετε εἰς 3—4 λεπτεὺς λωρίδες καὶ ἔχετε φωτιᾷ δυνατὴν. Βάζετε πάχος χοίρινον ἢ λάδι ἀρκετὸν νὰ βράσῃ. Τὰ ρίπτετε, τὰ ἀνακατεύετε ἕως 5 λεπτά καὶ ἀκόμη μὲ τὸ αἷμα τὰ ρίπτετε εἰς τὸ τρυπητόν. Ἀφίνετε κατὰ μέρος τὸ πάχος ὅπου τὰ ἐβράσατε. Βάζετε εἰς τὸ τηγάνι ἕνα ποτήρι κρατὶ ἄσπρο ἢ μαῦρον ἀδιάρητον καὶ μὴ κουταλίαν δυνατὸ ζουμί. Ἀφίνετε νὰ βράσῃ 5 λεπτά, στίψετε ὀλίγον λεμόνι, κόψετε μαϊντανὸ φιλό, προσθέσετε μίαν κουταλιά φρέσκο βούτυρο, ρίψατε τὰ νεφράκια μέσα, ἀνακατέψατέ τα ἀρκετά, 3—4 λεπτά ὥστε νὰ πιοῦν σάλτσα καὶ σερβίρετε μὲ κομμάτια λεμόνι.

Μελιτζάνες τηγανιτές. Κόπτετε τῆς οὐρῆς, τὰς τρυπάτε καλὰ εἰς διάφορα μέρη καὶ τὰς βάζετε νὰ βράσουν εἰς πολλὸν νερὸ μὲ ξεῖδι,

νὴν ὠραίαν κόρην, κατῆλθε πρὸ τῆς θύρας τῆς καλύβης, ἣν διεσκεύατε πρὸ ὀλίγου.

Εὐθὺς ἡ Ὀμπσκα ἠδῆ ἀνῆλθε ὅτι εἶχεν ἔμπρὸς τῆς τὸν ἐκλεκτόν, ὃν εἶχεν ὀνειρευθῆ ἡ ψυχὴ τῆς καὶ ἐρήθημα γλυκὺ ἀπῆντησεν εἰς τὴν φιλοφρόνησιν καὶ τὸν θαυμασμόν τοῦ νέου κόμητος μὲ περισσοτέραν εὐγνωστίαν, παρ' ὅσην θὰ μετεχειρίζετο ἡ μεγαλιτέρα κυρία τοῦ παλατιοῦ τῆς Τσαρίνας, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς νὰ σκέπῃ πάντοτε.

Ἡ κόμης Ἰδάν ἐπανῆλθε καὶ πάλιν ξαναῆλθε. Ἡ ἀγνότης καὶ ὁ σεβασμὸς τοὺς ἐφύλατταν εἰς τὰς συναντήσεις των. Ὁ κόμης ἦτο ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ, τι ἤθελε, ὀρφανὸς ὡς ἡ κόρη καὶ τῆς ὑπεσχεθῆ νὰ τὴν νυμφεύσῃ μὲ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν πρώτων μουσῶνιδων.

Ἡ κόμης Ἰδάν ἐπανῆλθε καὶ πάλιν ξαναῆλθε. Ἡ ἀγνότης καὶ ὁ σεβασμὸς τοὺς ἐφύλατταν εἰς τὰς συναντήσεις των. Ὁ κόμης ἦτο ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ, τι ἤθελε, ὀρφανὸς ὡς ἡ κόρη καὶ τῆς ὑπεσχεθῆ νὰ τὴν νυμφεύσῃ μὲ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν πρώτων μουσῶνιδων. Ὁ καιρὸς ἐπετοῦσε. Τὰ χιόνια ἤρχισαν νὰ λιώνουν εἰς τὰς στέππας, καὶ ὁ παπᾶς τῆς γειτονικῆς πόλεως εἶχεν ἤδη ἐτοιμάσει τὰ καλλίτερα ἱερατικά ἐνδύματα τοῦ καὶ ἠτοιμάζετο διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῶν γάμων, ὅταν ὁ ἀνατολικὸς αἴμενος μὲ τὸ βραδυνὸν φῶσμά του μᾶς ἔφερε μίαν ἑσπέραν τὴν εἰσησιν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Τσιγγῶν. Τὸ χωριὸν μᾶς ἠπειλεῖτο νὰ καταληφθῆ πρῶτον. Ὁ κόμης Ἰδάν ἐσέλωσε τὸν μαῦρον ἵππον του, ἐξώσθη τὸ σπαθὶ του ἀπὸ καθαρῶν ἀσπίδων τοῦ Καυκάσου καὶ ἡ Ὀμπσκα ὡς ὅλαι αἱ ἡρωϊκαὶ γυναῖκες τῆς ὠραίας μας Ρωσσίας, δεικνύουσα εἰς τὸν μνηστῆρά της τὸν δρόμον τῆς ἁγίας πόλεως, τοῦ ἔρωκε τὸ φιλίμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Κάθε ἡμέραν εἰς τὸ πτωχὸν αὐτὸ σπιτάκι ἡ νέα κόρη προσήχετο πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας μας, μετροῦσα τὰς ἡμέρας καὶ ἐρωτῶσα τὴν βοήθην τῶν ἀνέμων καὶ τοὺς στειαγμούς τῶν δένδρων, ἐὰν εἴδουσαν τί ἐγίνετο ὁ ἀγαπηένος της. Ὁ χειμὼν ἔφασεν. Ἐξω οἱ λύκοι ἐτριγύριζαν εἰς κοπάδια καὶ ἡ

ἔπειτα τὰς κόπτετε στρογγυλάς, ὅπως ὅταν τὰς κάμνωμεν μὲ τὸ κρέας, τὰς ἀλατίζετε. κτυπάτε ἐν αὐτὸν μὲ φαρίναν, τὰς περᾶτε εἰς αὐτὰ καὶ τὰς τηγανίζετε εἰς ἄφθονον πάχος.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὁδὸς Σκούφου ἀρ. 7

Διδασκόμενα μαθήματα: Κοπτικὴ καὶ Ραπτικὴ φορεμάτων καὶ ἀσπροροῦχων. Μαγειρικὴ. Πιλοποιία. Ἀνθοποιία. Πλαστικὴ. Ζωγραφικὴ. Διπλογραφία. Πυρογραφία. Ξυλογλυπτικὴ.

Γενικά μαθήματα: Ἐθνησκευτικά. Ἀνάγνωσις καὶ γραφή. Ἀριθμητικὴ. Ἱστορία. Οἶκ. Οἰκονομία.

ΚΟΠΤΙΚΗ καὶ **ΡΑΠΤΙΚΗ.** Ὁραὶ διδασκαλίας διὰ τὰς τεχνίτιδας: 8—12 καὶ 1—5 καθ' ἑκάστην. Διὰ τὰς δι' ἴδιαν χρῆσιν διδασκόμενας: 9—12 ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ. Ὁραὶ διδασκαλίας: 3—5 ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην διὰ τὰς κυρίας. Ἀνὰ πᾶσαν Παρασκευὴν διὰ τὰς ὑπηρετρίδας.

ΠΙΛΟΠΟΙΑ. Ὁραὶ διδασκαλίας: 9—12. Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν διὰ τὰς ἐργατίδας. Τετάρτην διὰ τὰς ἐρασιτέχνιδας.

ΑΝΘΟΠΟΙΑ. Ὁραὶ διδασκαλίας: 3—5 ἀνὰ πᾶσαν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν.

ΠΛΑΣΤΙΚΗ. Ὁραὶ διδασκαλίας: 9—11 ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ. Ὁραὶ διδασκαλίας: 9—10 ἀνὰ πᾶσαν Παρασκευὴν.

ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ. Ὁραὶ διδασκαλίας: 2—3 ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

(Ὁδὸς ἔναντι Ἐθνικοῦ τυπογραφείου).

Τὰ δέρματα τὰ χρωματιστὰ καὶ αἱ νεώτεροι φόρμαι ἄς ἐν ἀφθονίᾳ ἐκομίσαστο ὁ κ. Τσάμης ἐξ Εὐρώπης, δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν μέλλον ἰδιότροπον καλαισθησίαν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κυρία Ἑλληνίς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, ἄς δύναται νὰ διδάξῃ καὶ εἰς μεγάλας μαθητρίδας, ἀρίστη μουσικός, πτυχιούχος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις τῆς ἐν λόγῳ κυρίας προστίθεται καὶ ἀνατροφή τελεία, καὶ ἀρχαὶ ἐντελῶς Ἑλληνικαὶ κληρονομηθεῖσαι ἀπὸ ἕνα τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν συνιστᾷ ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» θερμότατα καὶ ἐπὶ ἴδιᾳ εὐθύνη. Πληροφορίαι πρὸς ἡμῖν.

Ὁμπσκα κρυμμένη εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης προσήχετο πάντοτε.

Ἐνα βράδυ κραυγὴ μεγάλη ἀντήχησεν εἰς τὰς στέππας καὶ οἱ λύκοι οὐρλιασαν. Ἡ κόρη παγωμένη ἀπὸ τρόμον καὶ προαισθανομένη φοβερὸν δυστύχημα ἐρρίφη εἰς τὸν δρόμον. Ἀνθρωπος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς βερστίου ἀπὸ τῆς καλύβης καὶ ὁ μαθρὸς ἵππος του ἔκυψε πρὸς αὐτόν, ὡς προσπαθῶν νὰ τὸν θερμάνῃ. Ἦτον ὁ Ἰδάν, πληγωμένος ἀπὸ τὴν μάγην. Ἐνήσκαυ ἠθέλησε νὰ ἐπανίθῃ τὴν μνηστῆν του, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει καὶ εἶχε πέσει ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πλέον. Ὁ ἵππος ἐχρεμέτισε καὶ ἤρχισε νὰ τρέγῃ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς λύκους.

Ἡ Ὀμπσκα δὲν ἔκλειε. Γονατισμένη εἰς τὴν χιόνια, ἐκράτει τὰς παγωμένας χεῖρας τοῦ Ἰδάν καὶ προσήχετο διὰ τὸν νεκρόν, ὡς εἶχε προσευχηθῆ διὰ τὸν ἀπόντα, πολὺ, τὸσον πολὺ, ὥστε ἕως τὸ πρῶν ἡ νύκτα εἶχε κάμει τὸ ἔργον της καὶ εἶχε σκεπάσει μὲ τὸ ἴδιον ἀγνὸν καὶ παγερὸν σάβανον τοὺς δύο νέους, τοὺς ὁποίους ἤνωσεν ὁ θάνατος. Τὴν ἀνοιξιν, ὅταν τὴν χιόνια διεδέχθη ἡ πρασινὴ γλῶθ καὶ τὰ ἐπάργυρα βρῆα, ἐερέθησαν ἐκεῖ δύο δέσμαι μουσῶνιδων, εἰς τὸ ἄνθοςμα τῶν ὁποίων εἶχεν ὀρθοθῆ ὁ γάμος τῶν δύο νέων. Ἀπὸ τότε τὰ γαλανὰ αὐτὰ ἀνθάκια ἐσκέπασαν ὅλον τὸν ἀγρὸν καὶ ἡ καλύβη αὐτὴ ἐγκαταλείφθη. Μίαν ἡμέραν βραρυθεὶς τὸν κόσμον ἀπεσῶρην ἐδῶ, ἔπου ζῶ μὲ τὴν ἐνθύμησιν τῶν δύο μνηστῆρων, προσευχόμενος δι' αὐτοὺς εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰκόνα, εἰς ἣν εἶχαν προσευχηθῆ καὶ αὐτοί. Κάποτε τὰς νύκτας ὅταν ἡ χιὼν πίπτῃ εἰς πυκνὰς νιφάδας, τοὺς βλέπω ἐνηγκαλισμένους νὰ διερχονται τὰς στέππας καὶ τοὺς χαίρειν ὡς παλαιὸς γνωρίμους καὶ φίλους.

(Κατὰ τὸ Ρωσικόν)